

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: O. S.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Na Jílkalce 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2005, č. j. 64 Az 129/2004 – 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 6. 2004, č. j. OAM - 2145/VL - 10 - 03 - 2004, byla žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel měl ve své vlasti potíže s neznámými fyzickými osobami, které jej fyzicky napadly, vyhrožovaly mu a hrozily likvidací. Policie je nejprve na krátkou dobu uvěznila, později již však stěžovateli nepomohla. Jelikož se těchto osob i nadále obával, rozhodl se odjet v březnu 2004 do České republiky, kde poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, požádal o azyl. Žalovaný po zohlednění výše uvedených skutečností shledal naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž pouze uvedl, že s ním nesouhlasí, a to zejména ve vztahu k posouzení jeho žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné. Bez bližší specifikace se domnívá, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (účinného do 31. 12. 2005), a § 12 zákona o azylu. Později doplnil, že doklady pro svá tvrzení nejprve neměl u sebe, neboť se domníval, že je v azylovém řízení nemusí předložit. Nyní ale čeká na doručení kopií svých podání na policii.

Rozsudkem krajského soudu blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou

v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Proto byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž krajskému soudu vytkl, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Při tom bylo na místě zvážit, zda stěžovateli za okolností zjištěných ve správním řízení neposkytnout ochranu před újmou na jeho zdraví, popř. dokonce života. Rovněž bylo na místě zohlednit, že stěžovatel vede dosud spořádaný život. Pokud by při legalizaci svého pobytu postupoval dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musel by tak učinit z území Ukrajiny a vystavoval by se tedy bezpečnostnímu riziku. Z těchto důvodů stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně zmiňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně skutečnost, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítal v řízení před krajským soudem. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. a) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námítky vůči postupu žalovaného ve správním řízení nyní v řízení o kasační stížnosti je tedy uplatnění takové vady správního řízení již v řízení před Krajským soudem v Ostravě ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné

nebo za nicotné. Námitka nesprávného posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není ani v náznaku obsažena v žalobě ke krajskému soudu. Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že se kasační stížnost opírá o jiný důvod, než který byl uplatněn v řízení před krajským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu